

Bruxelles, den 16.11.2017
COM(2017) 665 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN

**Rapport om anvendelsen i medlemsstaterne af direktiv 96/82/EF om kontrol med
risikoen for større uheld med farlige stoffer i perioden 2012-2014**

DA

DA

Rapport fra Kommissionen

RAPPORT OM ANVENDELSEN I MEDLEMSSTATERNE AF DIREKTIV 96/82/EF OM KONTROL MED RISIKOEN FOR STØRRE UHELD MED FARLIGE STOFFER I PERIODEN 2012-2014

Indhold

1.	INDLEDNING	2
2.	MEDLEMSSTATERNES SAMMENDRAG AF RAPPORTERNE	3
2.1.	Antal virksomheder	4
2.2.	Risikohåndteringsforanstaltninger	5
2.2.1.	Udarbejdelse af eksterne beredskabsplaner	6
2.2.2.	Afprøvning og gennemgang af eksterne beredskabsplaner	7
2.2.3.	Oplysninger til offentligheden	8
2.3.	Inspektioner	9
3.	STATISTIK OM STØRRE UHELD HENTET FRA EMARS	12
4.	KONKLUSIONER OG DET VIDERE FORLØB	16

1. INDLEDNING

Større uheld med farlige stoffer udgør en betydelig trussel mod mennesker og miljø. Sådanne uheld forårsager desuden betydelige økonomiske tab og forstyrrer den bæredygtige vækst. Samtidig er brugen af store mængder farlige stoffer uundgåelig i nogle industrisektorer, som er afgørende for et moderne industrialiseret samfund. For at minimere de dertil knyttede risici er der behov for at indføre foranstaltninger, som kan forebygge større uheld og sikre, at der er et passende beredskab på plads, hvis sådanne uheld alligevel skulle ske.

Rådets direktiv 96/82/EF¹ om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer ("Seveso-II-direktivet") fastlægger de relevante rammer for risikostyringsforanstaltninger

¹ Direktiv 96/82/EF (EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13), senest ændret ved direktiv 2003/105/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 97).

for at forebygge større uheld og begrænse deres konsekvenser. Seveso-II-direktivet blev i mellemtiden erstattet af 2012/18/EU² ("Seveso-III-direktivet"), der skulle gennemføres af medlemsstaterne senest den 31. maj 2015.

I henhold til artikel 19, stk. 4, i Seveso-II-direktivet skal medlemsstaterne fremlægge en rapport hvert tredje år om gennemførelsen af Seveso-II-direktivet for Kommissionen. Kommissionen offentliggør hvert tredje år et resumé af disse oplysninger. Denne rapport indeholder primært dette resumé for perioden 2012-2014. Desuden giver erstatningen af Seveso-II-direktivet med Seveso-III-direktivet ikke blot mulighed for at vurdere den seneste rapporteringsperiode, men også at overveje hvilke fremskridt, der generelt set er opnået i Seveso-II-direktivets levetid.

Kapitel 2 i denne rapport sammenfatter de oplysninger, som medlemsstaterne har stillet til rådighed, ved hjælp af et spørgeskema³, der fokuserede på tidligere identificerede problemområder. Formålet med dette resumé er at vurdere gennemførelsesniveauet og at identificere eventuelle mangler, der skal gøres noget ved. Kapitel 3 supplerer dette med data om uheld på baggrund af en analyse af eMARS⁴-databasen, som drives af kontoret for katastroferisici i Det Europæiske Fælles Forskningscenter på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne. Kapitel 4 indeholder konklusionerne og det videre forløb.

Som for tidligere vurderinger har Kommissionen engageret en ekstern tjenesteudbyder til at analysere rapporter fra medlemsstaterne og andre relevante data. Den undersøgelse, som kontrahenten har udarbejdet, findes i EU Bookshop⁵ og indeholder en detaljeret analyse af de indberettede oplysninger, herunder en analyse for hver medlemsstat og anden tilgængelig information.

De 28 medlemsstaternes fulde bidrag og det frivillige bidrag fra Norge samt spørgeskemaet, de tidligere rapporter for perioderne 2000-2002⁶, 2003-2005⁷, 2006-2008⁸ og 2009-2011⁹ er tilgængelige online på CIRCABC¹⁰.

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/18/EU af 4. juli 2012 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer og om ændring og efterfølgende ophævelse af Rådets direktiv 96/82/EF (EØS-relevant tekst) (EUT L 197 af 24.7.2012, s. 1).

³ Dokument (C(2011) 4598 endelig, Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 30. juni 2011.

⁴ Informationssystem for større uheld (<https://emars.jrc.ec.europa.eu>).

⁵ <http://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/26c9aa63-523e-11e7-a5ca-01aa75ed71a1>.

⁶ Dokument K(2004) 3335.

⁷ Dokument C(2007)3842.

⁸ Dokument C(2010) 5422 endelig.

⁹ Dokument C(2013) 4035 endelig.

¹⁰ <https://circabc.europa.eu/w/browse/4cc9ca17-0920-4d8a-8796-6ffa170612b7>.

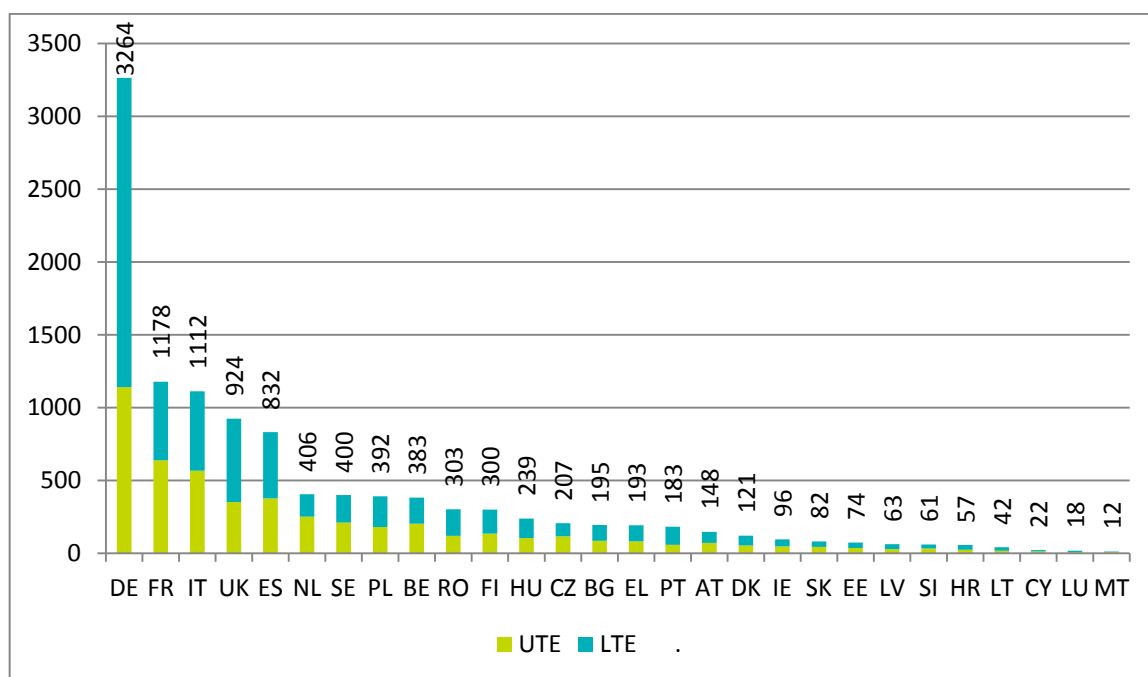
2. MEDLEMSSTATERNES SAMMENDRAG AF RAPPORTERNE

Alle 28 medlemsstater indsendte deres treårige rapporter til Europa-Kommissionen.

2.1. Antal virksomheder¹¹

Medlemsstaterne indberettede i alt 11 297 virksomheder, der henhører under Seveso-II-direktivet. Dette udgør en nettoforøgelse på 983 virksomheder i forhold til 2011 (10 314 virksomheder), hvoraf de fleste er kolonne 2-virksomheder (LTE) (756) og de resterende kolonne 3-virksomheder (UTE) (227). Mens næsten alle medlemsstater rapporterede en stigning, forekom en væsentlig del af denne stigning i Tyskland (+859 virksomheder). De tilgængelige data fortæller ikke, hvorfor stigningen forekom (mulige årsager kan f.eks. være økonomisk ekspansion, bedre gennemførelse eller strengere klassificering af farlige stoffer).

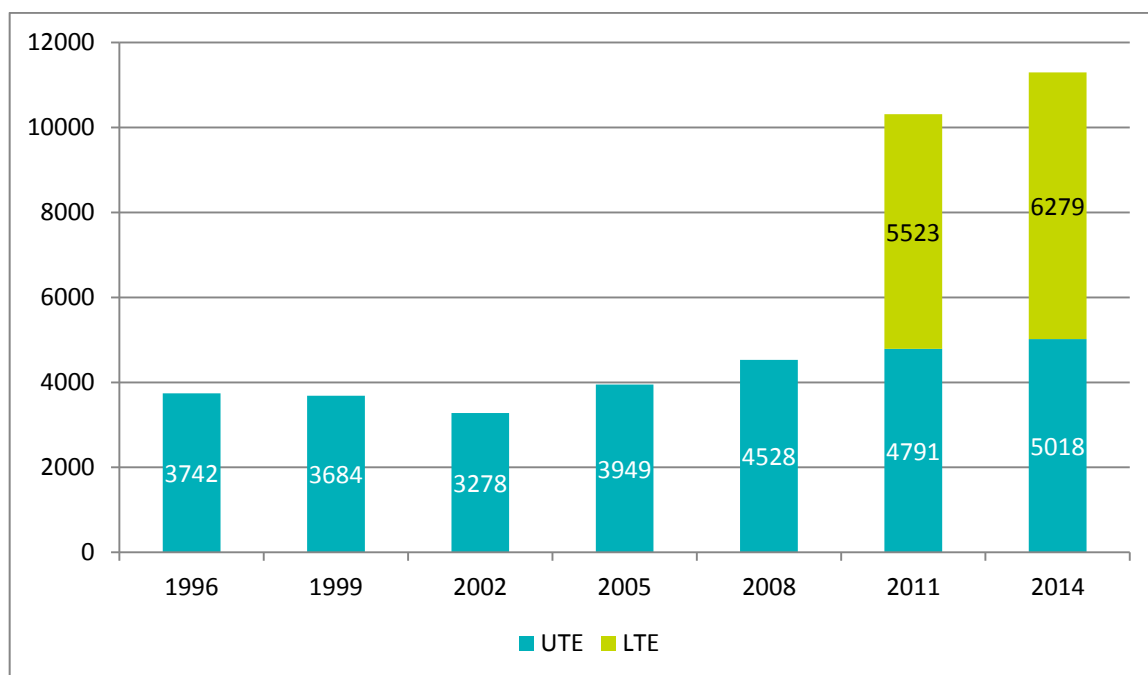
Figur 1: Antal Seveso-virksomheder i 2014

Som vist i figur 2 kan der observeres en langsom, men konstant stigning i det antal virksomheder, som er omfattet af direktivet. Dette skal ses i sammenhæng med tre udvidelsesrunder i denne periode (2004, 2007 og 2013), der løbende øger kendskabet til farlige stoffer, økonomisk vækst og forbedring af gennemførelsen. Data om kolonne 2-virksomheder blev kun indberettet i rapporteringsperioden 2009-2011.

¹¹ Bygger på medlemsstaternes rapporter.

Figur 2: Udvikling i det indberettede antal virksomheder¹²

Ud af 48 aktiviteter, der bruges til at kategorisere Seveso-virksomheder, dækker fire aktiviteter næsten 40 % af virksomhederne:

- (1) Generelle kemikalier (763 virksomheder = 12,3 %)
- (2) Opbevaring af brændstof (650 virksomheder = 10,5 %)
- (3) Engros og detail (553 virksomheder = 8,9 %)
- (4) LPG-produktion, aftapning og bulkfordeling (465 virksomheder = 7,5 %)

2.2. Risikohåndteringsforanstaltninger

Udarbejdelse af sikkerhedsrapporter (som omfatter gennemførelse af en risikovurdering), beredskabsplaner for kolonne 3-virksomheder samt foranstaltninger til at informere offentligheden og inspektioner er hovedelementer inden for forebyggelse og beredskab i forbindelse med større uheld.

Tidligere vurderinger af anvendelsen af Seveso-II-direktivet viste ingen systematiske mangler blandt operatører ved udarbejdelse af sikkerhedsrapporter og interne beredskabsplaner. Derfor indgik dette forhold ikke længere i spørgeskemaet i rapporteringsperioden 2011-2014.

Seveso-II-direktivet pålægger kompetente myndigheder flere forpligtelser, hvoraf det vigtigste er: at undersøge sikkerhedsrapporterne og formidle deres konklusioner til

¹² Dataene i 1996 og 1999 er ikke fuldt sammenlignelige på grund af forskellige definitioner for virksomheder og anlæg. Flere anlæg i samme virksomhed kan have været indberettet individuelt, hvilket forklarer det tilsyneladende fald i 2002.

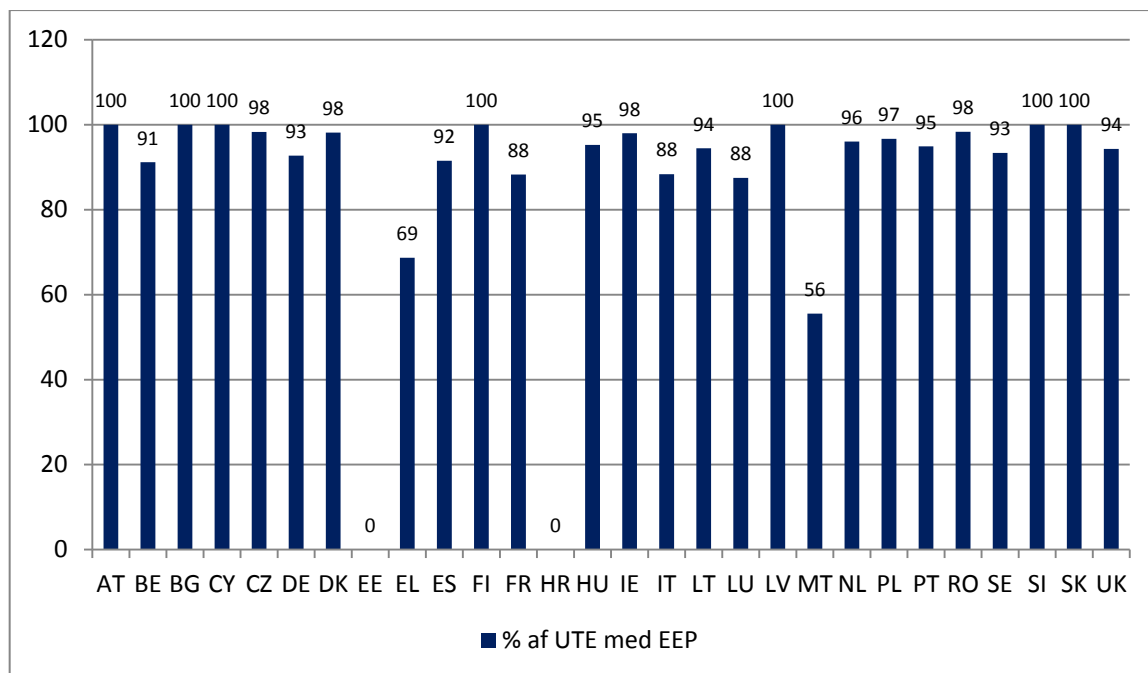
aktøren, at udarbejde eksterne beredskabsplaner (EEP) for at sikre, at den del af offentligheden, der kan blive berørt, informeres om sikkerhedsforanstaltninger, inspektioner, identifikation af grupper af virksomheder med eventuelle dominoeffekter og tage hensyn til, hvilke konsekvenser risikoen for større uheld kan have på arealplanlægningen.

2.2.1. Udarbejdelse af eksterne beredskabsplaner

Eksterne beredskabsplaner skal udarbejdes af myndigheder for kolonne 3-virksomheder. Disse planer er vigtige for at opnå en hurtig og koordineret reaktion på større uheld og spille en afgørende rolle med hensyn til at minimere deres virkninger.

De fleste medlemsstater har gjort gode fremskridt i de seneste rapporteringsperioder med hensyn til at sikre, at der er udarbejdet eksterne beredskabsplaner, men i gennemsnit var der ingen yderligere fremskridt i forhold til den sidste rapporteringsperiode. Ved udgangen af rapporteringsperioden var 407¹³ kolonne 3-virksomheder ikke omfattet af en ekstern beredskabsplan, hvilket udgør 8 % af det samlede antal kolonne 3-virksomheder på EU-plan (2010: 7 %).

Figur 3: Kolonne 3-virksomheder med eksterne beredskabsplaner

Der kan være velunderbyggede grunde til, at en ekstern beredskabsplan ikke er tilgængelig, f.eks. i tilfælde af nye virksomheder eller når der forekommer større ændringer kort før rapporteringsperiodens udløb. Flere medlemsstater rapporterede dog, at en usædvanligt stor del af virksomhederne (dvs. over gennemsnittet på 8 %) ikke havde eksterne beredskabsplaner.

¹³ Disse data inkluderer ikke de 187 virksomheder, for hvilke de kompetente myndigheder har besluttet, at der ikke er behov for en ekstern beredskabsplan i overensstemmelse med artikel 11, stk. 6, i Seveso-II-direktivet.

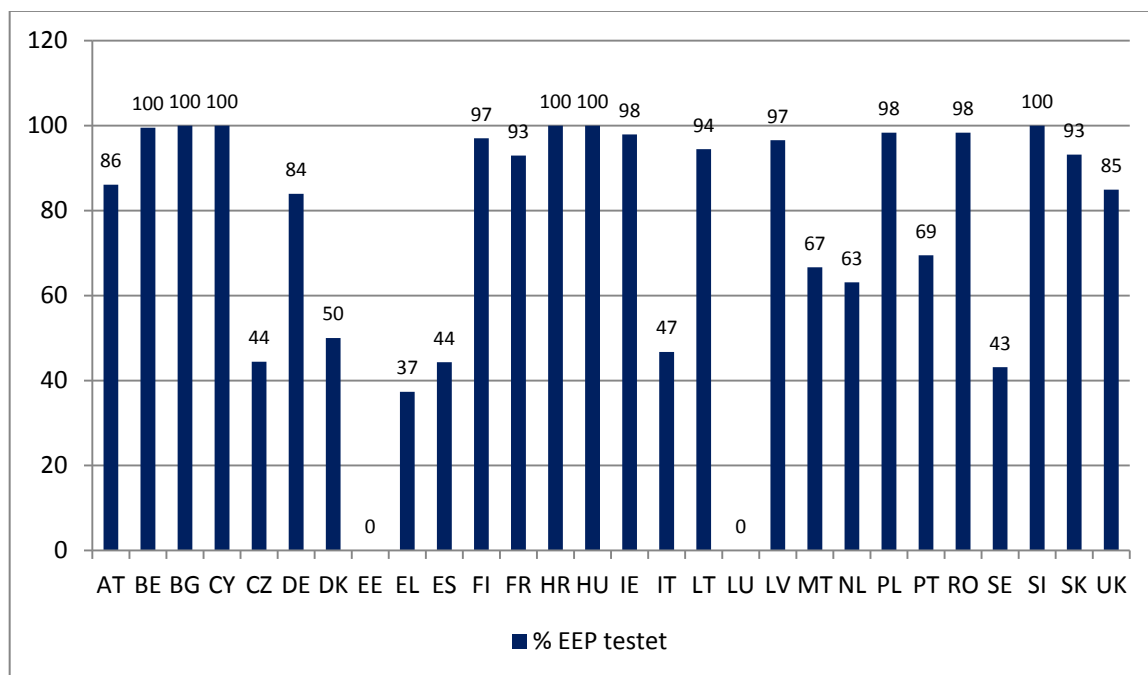
I tilfælde af det lille antal eksterne beredskabsplaner varierede årsagerne betydeligt. En medlemsstat angav, at seks af dets regionale myndigheder ikke havde indført eksterne beredskabsplaner. Der var imidlertid ingen indikation af, hvor mange af dens 25 virksomheder der var påvirket heraf, og der kunne derfor ikke foretages nogen optælling. En anden medlemsstat anførte, at der var udviklet en enkelt ekstern beredskabsplan for hele landet, som ikke gjaldt for noget bestemt område, men det var ud fra de tilgængelige oplysninger uklart, hvordan det blev testet. Under den opfølgning, som Kommissionen foretog, meddelte denne medlemsstat, at situationen i mellemtiden har ændret sig, og at enkelte eksterne beredskabsplaner blev udarbejdet og testet efter 2014.

2.2.2. Afprøvning og gennemgang af eksterne beredskabsplaner

Eksterne beredskabsplaner skal højst gennemgås og testes hvert tredje år. En forældet eller ikke-testet ekstern beredskabsplan kan være dødelig i en nødsituation.

De fleste medlemsstater har generelt set gjort visse fremskridt i de seneste rapporteringsperioder for at sikre, at eksterne beredskabsplaner testes, men selv om der gennemsnitligt er store udsving, er der ikke gjort nogen væsentlige fremskridt i forhold til den foregående rapporteringsperiode. I rapporteringsperioden 2006-2008 blev 60 % af planerne for kolonne 3-virksomheder gennemgået og testet. I perioden 2009-2011 steg denne andel til 73 %, og den nåede 75 % ved udgangen af 2014. Dette tyder på, at medlemsstaterne er ved at blive mere effektive til at teste eksterne beredskabsplaner på, men de har stadig langt igen, før de når målet på 100 %.

Figur 4: Eksterne beredskabsplaner testet i perioden 2012-2014¹⁴

¹⁴ Disse data udelukker de 187 virksomheder, for hvilke de kompetente myndigheder har besluttet, at der ikke er behov for en ekstern beredskabsplan i overensstemmelse med artikel 11, stk. 6, i Seveso-II-direktivet.

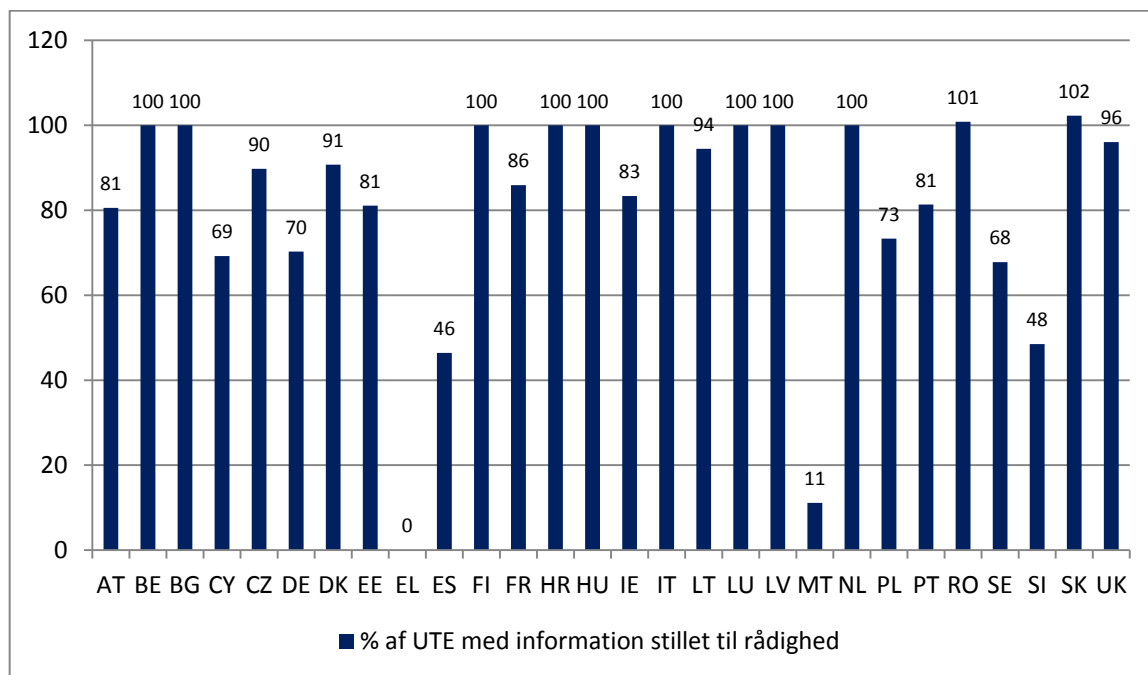
Flere medlemsstater rapporterede, at en usædvanlig stor andel af eksterne beredskabsplaner ikke blev testet, og mens nogle medlemsstater var i stand til at teste de fleste af deres eksterne beredskabsplaner eller i det mindste forbedre andelen væsentligt, har mange medlemsstater kun gjort lidt fremskridt.

De rapporterede grunde til ikke at teste eksterne beredskabsplaner er muligvis velunderbyggede, men de varierer betydeligt. En medlemsstat rapporterede, at de eksterne beredskabsplaner ikke kunne testes, fordi de fleste af beredskabstjenesterne bestod af frivillige, og at det ville gøre det svært at organisere testene. En anden medlemsstat oplyste, at den ville have en enkelt ekstern beredskabsplan for hele landet, som ikke var knyttet til noget bestemt område, men det var uklart, hvordan det ville blive testet ud fra de tilgængelige oplysninger. Flere medlemsstater gav ikke nogen yderligere begrundelse, mens andre meddelte, at man var ved at undersøge situationen. Endelig meddelte nogle medlemsstater, at virksomhederne var nye eller kun for nylig ændrede status, eller at de kun for nylig var blevet opdateret, således at testningen ikke var mulig i rapporteringsperioden.

2.2.3. Oplysninger til offentligheden

Personer, som må påregnes at kunne blive berørt af et større uheld, skal regelmæssigt modtage oplysninger om sikkerhedsforanstaltninger og hensigtsmæssig adfærd i tilfælde af et sådant uheld, hvilket skal ske, uden at de pågældende anmoder herom. Direktivet lader spørgsmålet om, hvem der er ansvarlig herfor, og hvordan dette sikres, stå åbent. Der må højst gå fem år mellem, at disse oplysninger gentages til offentligheden, dvs. to år længere end rapporteringsperioden. Så det, at der ikke gives sådanne oplysninger under rapporteringsperioden, betyder ikke automatisk, at kravene ikke er blevet overholdt.

Figur 5: Information stillet til rådighed for kolonne 3-virksomheder i perioden 2012-2014¹⁵,

I gennemsnit 81 % af kolonne 3-virksomhederne havde oplysninger, der blev stillet til rådighed, og ti medlemsstater rapporterede, at oplysningerne blev stillet til rådighed i rapporteringsperioden for alle kolonne 3-virksomheder. Dette er et fald sammenlignet med 87 % i den foregående rapporteringsperiode, men som anført ovenfor kan man på dette grundlag ikke konkludere, at kravene ikke blev overholdt.

De fleste medlemsstater har rapporteret, at disse oplysninger gives i form af foldere og andre former for kommunikationsmidler (f.eks. hjemmesider, offentlige møder). Fem medlemsstater rapporterede, at oplysningerne kun er tilgængelige online, så de muligvis ikke kan tilgås af alle dem, der kan forventes at blive berørt. Mens nogle af disse medlemsstater også på anmodning stiller disse oplysninger til rådighed for de kompetente myndigheder eller for operatøren, vil dette muligvis ikke være i den rette ånd, dvs. de burde stille oplysningerne til rådighed uden forhåndsansøgning. Det er også værd at bemærke, at et stigende antal medlemsstater i tilfælde af et uheld bruger mobile løsninger såsom advarselsapps, sms'er eller sociale medier til at advare alle i det berørte område og give de nødvendige sikkerhedsinstruktioner.

De oplyste årsager til ikke at udlevere disse oplysninger varierede betydeligt, f.eks. manglende adgang til information. Oplysningerne blev stillet til rådighed inden den aktuelle rapporteringsperiode, og der var ikke behov for nogen senere opdatering. Nogle virksomheder var nye eller blev først kolonne 3-virksomheder i slutningen af rapporteringsperioden, og oplysningerne var under udarbejdelse på daværende tidspunkt. Nogle medlemsstater oplyste, at der for nogen deres virksomheder ikke foreligger nogen risici uden for virksomhedens område. Flere medlemsstater angav, at de var blevet opmærksomme på situationen som følge af rapporteringen, og at situationen ville blive undersøgt nærmere.

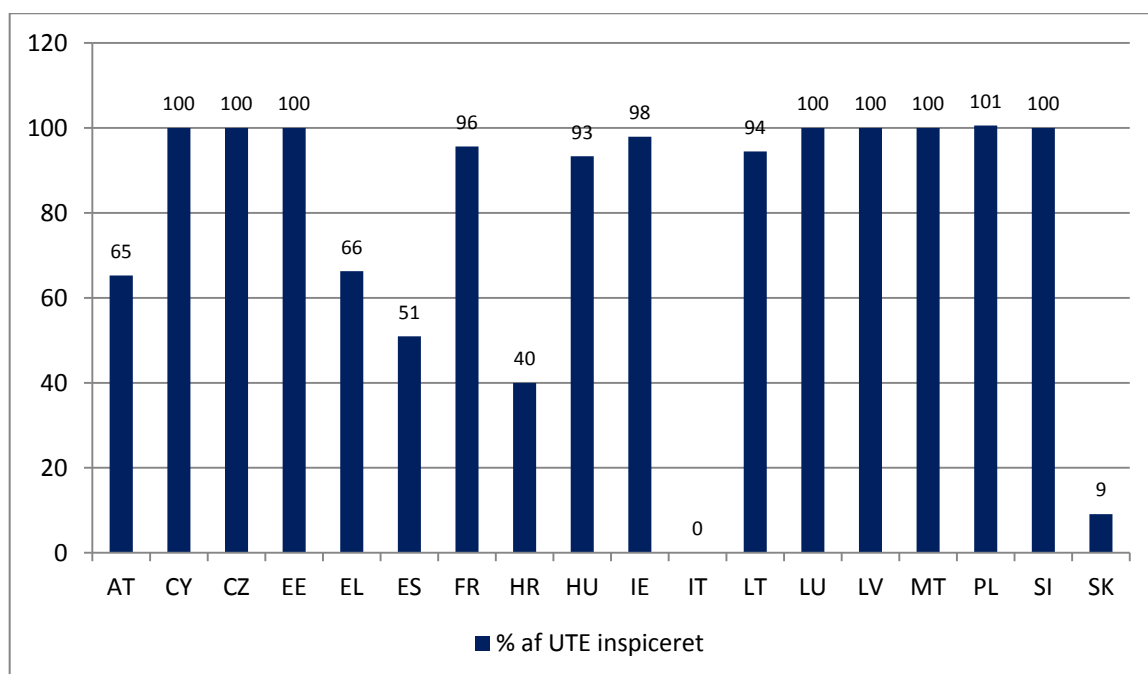
¹⁵ Nogle værdier er over 100 % på grund af variationer i antallet af virksomheder i rapporteringsperioden.

2.3. Inspektioner

Seveso-II-direktivet kræver, at medlemsstaterne indfører et inspektionssystem og et inspektionsprogram for alle virksomheder. Kolonne 3-virksomheder skal inspiceres hvert tolvte måned, medmindre der anvendes et systematisk vurderingssystem. 10 medlemsstater rapporterede, at de anvender et sådant system.

Figur 6 viser situationen i de medlemsstater, der ikke anvender en systematisk vurdering¹⁶, dvs. hvor kolonne 3-virksomheder derfor må inspiceres en gang om året. Mens 12 ud af 18 berørte medlemsstater når eller næsten når målet, er der betydelige mangler i nogle medlemsstater. Disse kan forklares ved: budgetmæssige eller organisatoriske begrænsninger, mangel på relevant information fra de regionale kompetente myndigheder, anvendelse af et blandet system, hvorunder virksomhederne i princippet underkastes årlige inspektioner (hvorfor de er inkluderet i figur 6), men myndighederne kan reducere hyppigheden til en gang hver 18. måned.

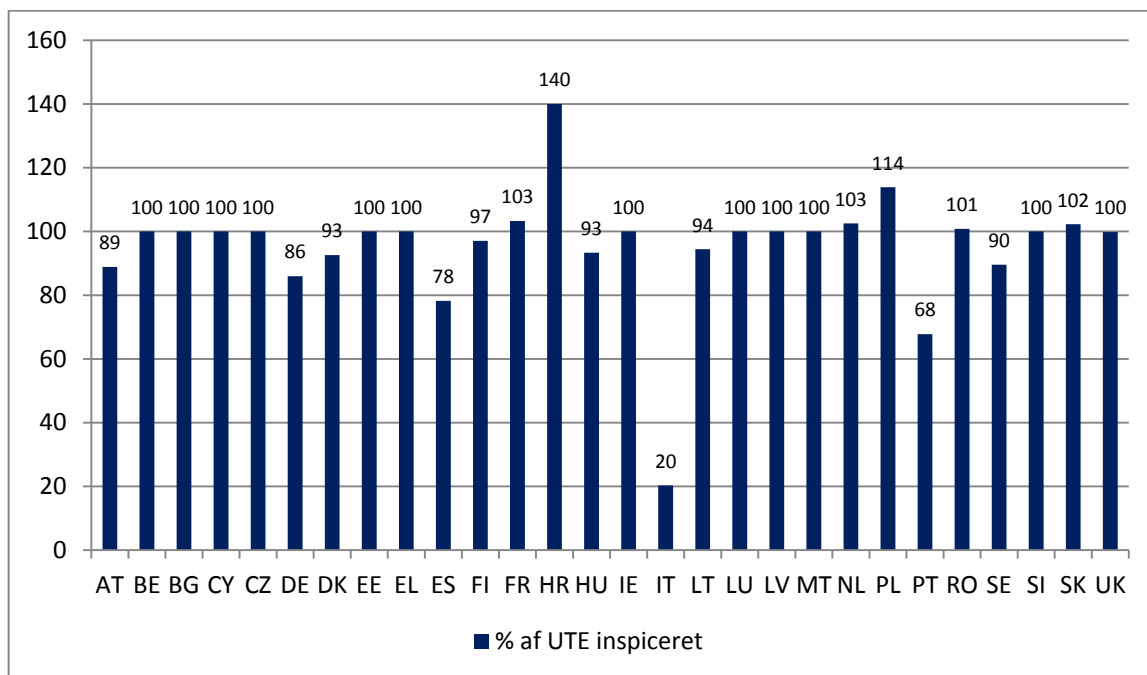
Figur 6: Årlig inspektion af kolonne 3-virksomheder i perioden 2012-2014 i medlemsstater uden systematisk vurdering¹⁵

Som vist i figur 7 var i alt 86 % af kolonne 3-virksomheder blevet inspiceret mindst én gang i rapporteringsperioden. Selv om figur 6 indikerer, at nogle medlemsstater har problemer med at nå deres årlige mål, angiver figur 7, som også omfatter de medlemsstater, der anvender et systematisk vurderingssystem, at kolonne 3-virksomheder i det mindste inspiceres med jævne mellemrum i de fleste medlemsstater. Dette udgør desuden en forbedring sammenlignet med tidligere rapporteringsperioder (2006-2008: 66 %, 2009-2011: 65 %).

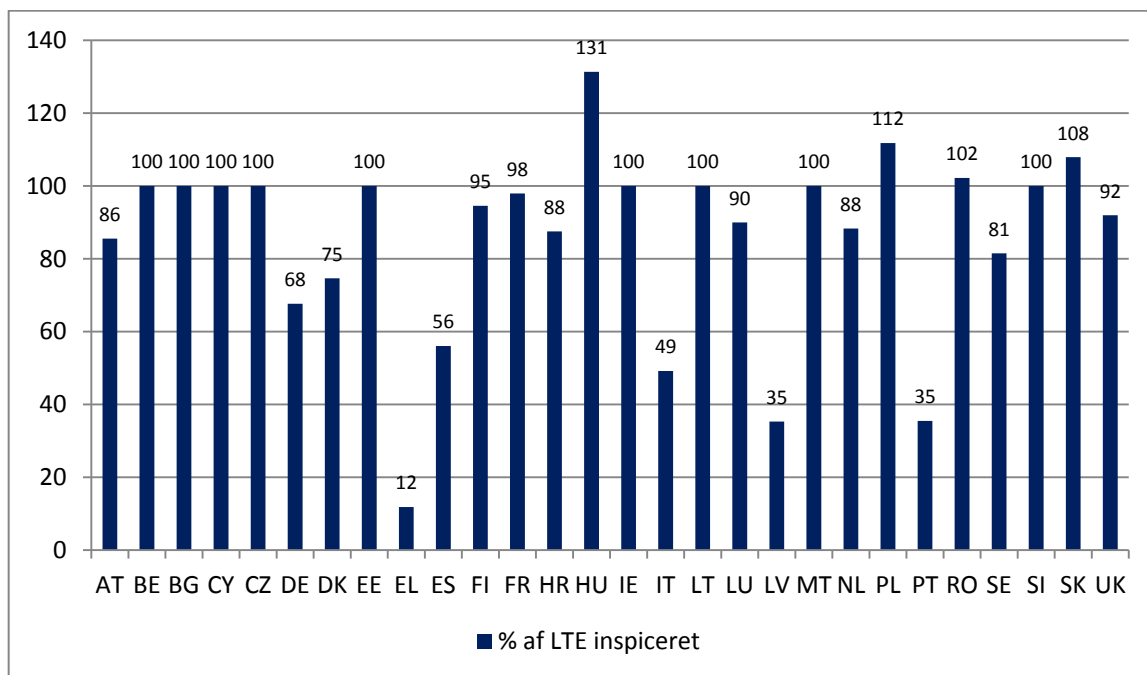
¹⁶ Nogle medlemsstater rapporterede blandede systemer, f.eks. afhængigt af den regionale tilgang. Disse medlemsstater blev i forbindelse med denne rapport anset for at anvende en systematisk vurdering.

Figur 7: Inspektion af kolonne 3-virksomheder mindst én gang i perioden 2012-2014¹⁵.

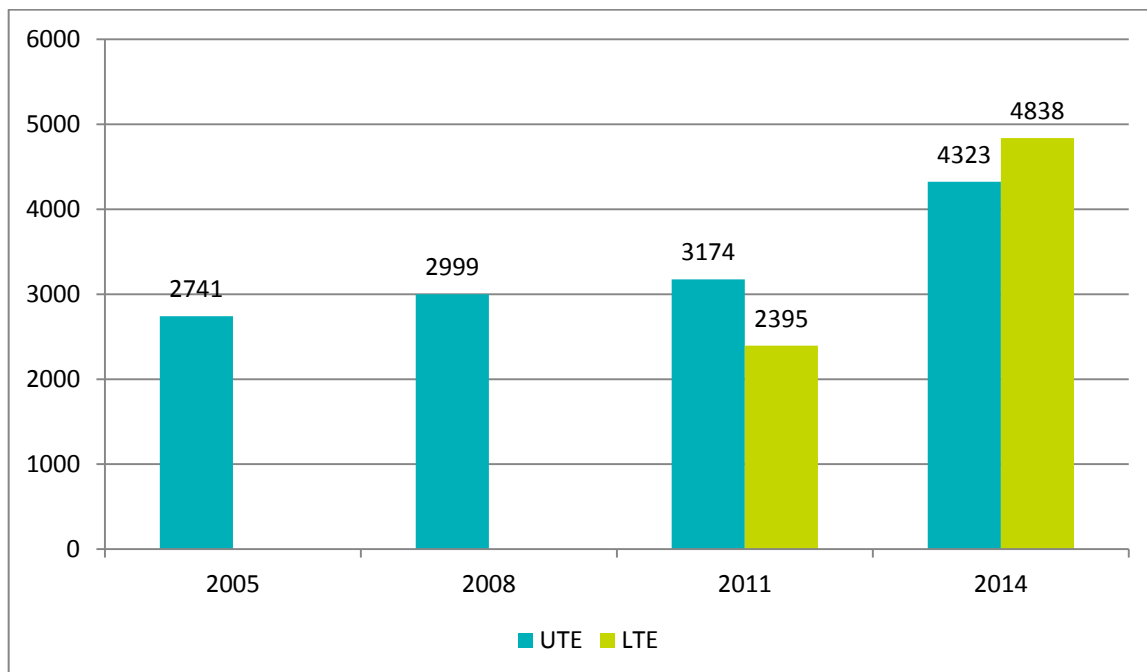
For inspektioner i kolonne 2-virksomheder inkluderer Seveso-II-direktivet ikke noget krav til inspektionshyppigheden. Alle medlemsstater rapporterede, at de også inspicerer kolonne 2-virksomheder i rapporteringsperioden. Med en andel på 77 % ligger den samlede inspektionshyppighed imidlertid lavere end for kolonne 3-virksomheder. Medlemsstaterne gav ikke nogen begrundelser for lave inspektionshyppigheder i kolonne 2-virksomheder, men det kan antages, at de ligner dem, der gælder for kolonne 3-virksomheder. Det positive herved er, at dette er en væsentlig forbedring i forhold til de 42 %, der blev inspiceret i den foregående rapporteringsperiode 2009-2011.

Figur 8: Inspektion af kolonne 2-virksomheder mindst én gang i perioden 2012-2014¹⁵

Selv om der er sket bemærkelsesværdige fremskridt i forhold til tidligere rapporteringsperioder, og antallet af inspektioner er stigende (figur 9), er situationen med hensyn til inspektioner stadig ikke fuldt tilfredsstillende i flere medlemsstater. Det kan ikke desto mindre antages, at den observerede overholdelse blandt virksomhederne af kravene i Seveso-II-direktivet til dels skyldes den grundige inspektionsordning, der er fastsat i direktivet.

Figur 9: Udvikling i antallet af indberettede inspektioner

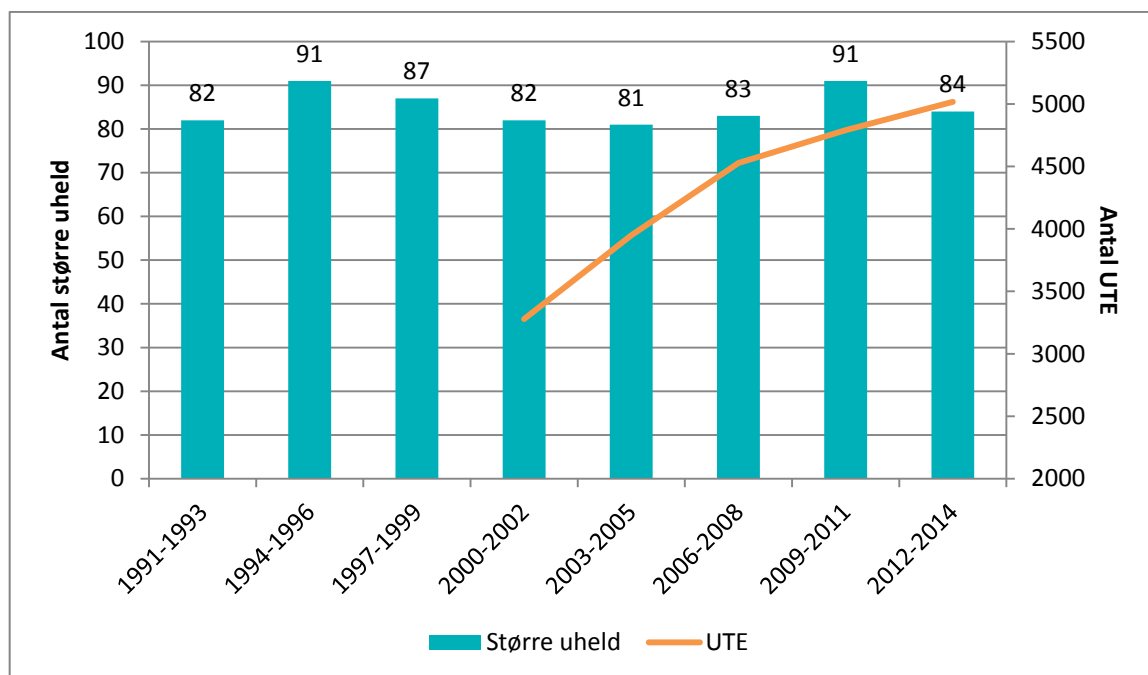

For at forbedre situationen yderligere er der med Seveso-III-direktivet indført klarere inspektionskrav, der bl.a. fastlægger en tidsramme for kolonne 2-virksomheder (mindst hvert tredje år), en præcisering af bestemmelserne omkring inspektionsplaner og systematiske vurderinger og en forpligtelse til at afholde ikke-rutinemæssige inspektioner, f.eks. efter alvorlige klager eller næsten-uheld¹⁷.

3. STATISTIK OM STØRRE UHELD HENTET FRA EMARS

Antallet af større uheld er en af nøgleindikatorerne for at måle resultaterne af Seveso-II-direktivet og dets mål om at forebygge større uheld. I sig selv er denne størrelse imidlertid ikke så væsentlig, da der skal tages hensyn til, at andre faktorer påvirker vurderingen, såsom det stigende antal virksomheder eller uheldenes indvirkning (på sundhed, miljø og økonomi). Specielt for sidstnævnte er der kun få data til rådighed, hvilket begrænser muligheden for at vurdere situationen. Endelig gør det forholdsvis lave antal sammenlignelige uheld med tilsvarende årsager og virkninger det ikke muligt at foretage velfunderede konklusioner.

Figur 10: Antal større uheld, som opfylder mindst ét af kriterierne i bilag VI for perioden 2000- 2014¹⁸

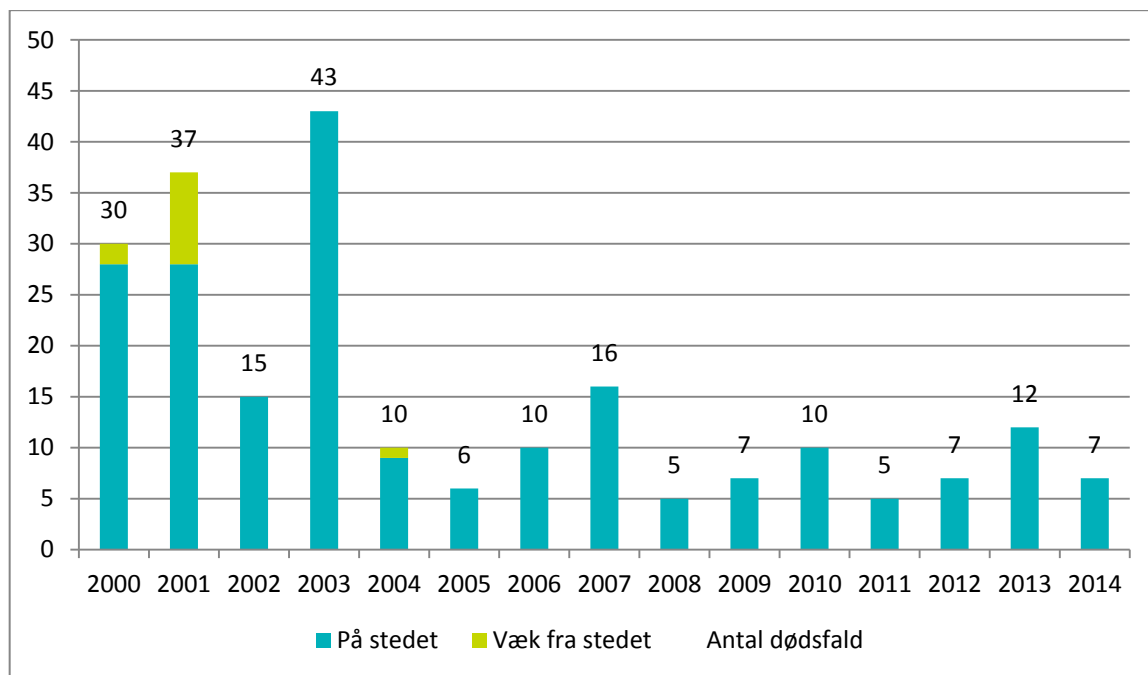

¹⁷ Næsten-uheld er for eksempel alvorlige sikkerhedsrelaterede hændelser, som i sidste ende ikke medførte et uheld, da situationen blev bragt under kontrol.

¹⁸ Denne graf viser kun kolonne 3-virksomheder, da antallet af kolonne 2-virksomheder kun er tilgængeligt for rapporteringsperioden 2009-2011 som forklaret tidligere i denne rapport. Det kan imidlertid antages, at det rent faktisk ikke ville ændre helhedsbilledet at inkludere kolonne 2-virksomheder, da stigningen i kolonne 2- og kolonne 3-virksomheder er stort set det samme i årenes løb. Der findes ingen statistisk pålidelige data om uheld før 1991.

Mellem 2000 og 2014 blev der rapporteret i alt 490 uheld til eMARS-databasen. Af disse var 421 store uheld, der opfyldte mindst ét kriterium i bilag VI¹⁹ til Seveso-II-direktivet. Det betyder, at der i gennemsnit var 30 større uheld om året. Cirka 70 % af de større uheld fandt sted i kolonne 3-virksomheder. Som det ses i figur 10 er antallet af større uheld alt i alt stadig relativt stabilt på trods af stigningen i antallet af steder, der er omfattet af Seveso-II-direktivet. Figur 11 antyder endvidere, at antallet af dødsfald er faldet siden 2000, hvilket kunne tyde på, at følgerne af ulykker måske er på vej ned. Det er specielt opmuntrende, at der ikke blev rapporteret nogen dødsfald uden for virksomhederne efter 2004.

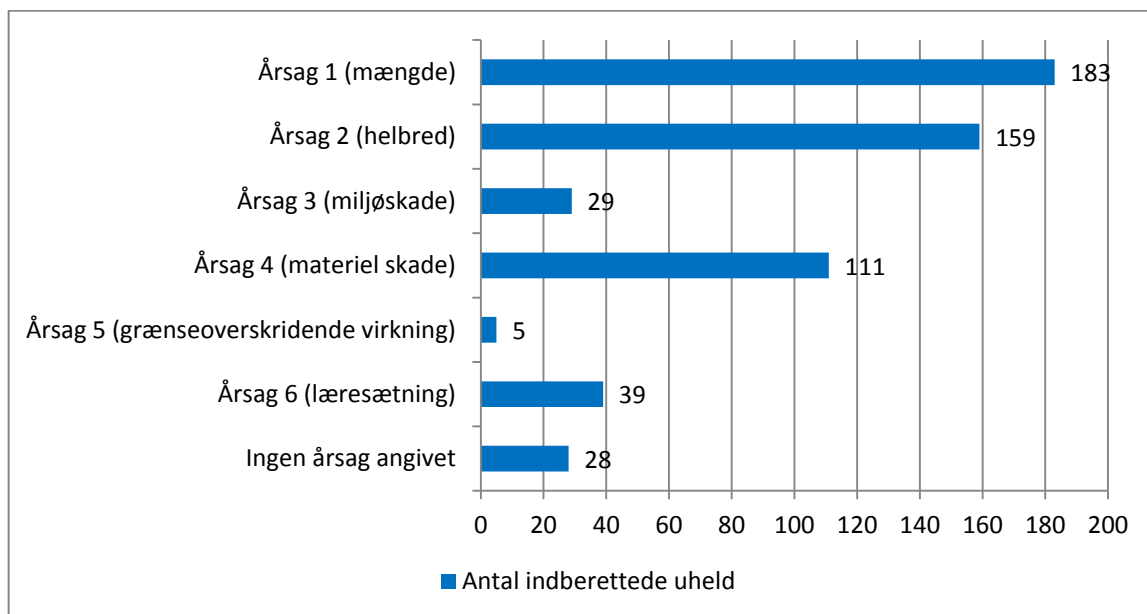
Figur 11: Antal dødsfald i og uden for virksomheder i perioden 2000-2014

Årsagerne til at rapportere større uheld har ikke ændret sig væsentligt i årenes løb. Blandt de farlige fænomener, som de indberettede uheld vedrører, forekommer giftige udslip at være den hyppigste. Dette passer godt med, at de fleste ulykker involverer giftige og/eller brændbare stoffer. Hvis der endvidere tages hensyn til antallet af virksomheder, viser de indsamlede data, at den petrokemiske industri og olieraffinaderierne er mest udsat for større uheld.

¹⁹ For at forenkle det redaktionelle arbejde henviser begrebet "større uheld" til de 421 ulykker, der blev rapporteret som havende opfyldt mindst ét af kriterierne i bilag VI. For de øvrige indberettede uheld er det ikke let at fastslå, om de udgør større uheld eller andre typer uheld, der rapporteres frivilligt, f.eks. for at drage læresætninger.

Figur 12: Årsager til rapportering af større uheld i eMARS for perioden 2000-2014^{20, 21}

eMARS-databasen indeholder begrænset information om socioøkonomiske konsekvenser (f.eks. mistet ejendom, miljøskader, tab af arbejdspladser, tab af image, langsigtet indvirkning på kvarteret). Kun 124 ud af 490 indberettede uheld inkluderer sådanne data i en vis udstrækning. Dette er typisk begrænset til den umiddelbare virkning (f.eks. forsikrede tab) og omfatter ikke bredere eller mere langsigtede konsekvenser (f.eks. tab af arbejdspladser, miljøskader). Mere omfattende oplysninger om socioøkonomiske konsekvenser er kun offentligt tilgængelige for et lille antal usædvanlige, større uheld. Storbritanniens Health and Safety Executive (sundheds- og sikkerhedsdirektør) har udviklet en metode til at modellere de økonomiske konsekvenser af visse følger af et større uheld²². Selv om dette udelukker visse vigtige følger (herunder miljøskader), antyder anvendelsen af denne fremgangsmåde på Den Europæiske Union en årlig indvirkning i størrelsesordenen flere milliarder euro. Selv om et forbedret kendskab til socioøkonomiske konsekvenser vil kunne hjælpe os til at forstå følgerne og fordelene ved lovrammen, ville det udgøre en betydelig indsats at indsamle sådanne oplysninger på mere systematisk vis.

²⁰ Summen af årsagerne er højere end det samlede antal indberettede ulykker, fordi et uheld kan være knyttet til flere grunde.

²¹ Kriterierne bag årsagerne kan sammenfattes som følger:

- Årsag 1: Stoffe: Større end 5 % af mængden i kolonne 3 i bilag I
- Årsag 2: Personskade: ≥ 1 dødsfald, ≥ 6 personskader med indlæggelse osv.
- Årsag 3: Umiddelbare miljøskader (i henhold til bilag VI)
- Årsag 4: Materielle skader: På virksomheder > 2 mio. EUR, uden for virksomheder $> 0,5$ mio. EUR
- Årsag 5: Grænseoverskridende skader: Grænseoverskridende uheld
- Årsag 6: Af interesse for fremtidig forebyggelse

²² <http://www.hse.gov.uk/research/rrhtm/rr1055.htm>

4. KONKLUSIONER OG DET VIDERE FORLØB

I betragtning af den meget høje industrialiseringsgrad i EU har Seveso-II-direktivet bidraget til at opnå en lav hyppighed af større uheld. Det betragtes generelt som et benchmark for politikken omkring industriuheld og har været et forbillede for lovgivningen i mange lande rundt omkring i verden.

Ovenstående analyse bekræfter, at Seveso-II-direktivet fungerer, som det skal. Den praktiske gennemførelse og håndhævelse af Seveso-II-direktivet er yderligere forbedret på de fleste områder, og især aktører i industrien overholder i vid udstrækning kravene til sikkerhedsrapporter og interne beredskabsplaner. Men som det allerede er set de foregående rapporteringsperioder, er der stadig behov for at gøre en indsats på visse områder i nogle få medlemsstater. Det drejer sig især om udarbejdelse og afprøvning af eksterne beredskabsplaner, der informerer offentligheden og inspektionstjenesten. Selv om disse mangler muligvis har øget risikoen, er der ingen tegn på, at dette allerede har givet anledning til en øget forekomst af større uheld i disse medlemsstater.

På trods af stigningen i antallet af virksomheder, som er omfattet af Seveso-II-direktivet, var det årlige antal større uheld stort set uændret omkring 30 om året, og der er tegn på, at deres indvirkning er faldende.

Kommissionens har taget resultaterne af den foregående rapporteringsperiode i betragtning i forbindelse med gennemgangen af Seveso-II-direktivet, hvilket udmundede i vedtagelsen af Seveso-III-direktivet. Det nye direktiv forbedrer offentlighedens ret til at blive behørigt underrettet, idet visse bestemmelser også gælder for kolonne 2-virksomheder. Det indeholder detaljerede regler for at sikre tilstrækkelig høring af offentligheden om individuelle projekter og indfører skærpede bestemmelser om inspektioner. Overholdelsen af Seveso-III-direktivet forventes derfor at bidrage til de nødvendige forbedringer, der fremhæves i denne rapport.

Kommissionen vil nøje følge udviklingen omkring disse spørgsmål og fortsætte med at bistå medlemsstaterne for at forbedre deres præstationsniveau yderligere gennem forskellige støtteaktiviteter og håndhævelsesforanstaltninger efter behov.

Kommissionen vil også fortsætte arbejdet med at forenkle rapporteringsprocessen og dermed reducere den administrative byrde og samtidig forbedre relevansen og kvaliteten af de data, der hentes fra rapporterne. For at opnå dette vil overvågningssystemerne blive gennemgået, blandt andet med henblik på at udvikle indikatorer til at føre bedre tilsyn med gennemførelsen og vurdere resultaterne af Seveso-III-direktivet.